

ADY ANDRÁS

Milyen más?

*Esztikét szeretem mert olyan kis ügyetlen
aztán mond valami jobbat mint én és azért
szeretem na jó akkor kevésbé... ezt hívják
az óvoda kapuja előtt cigarettázó felnőttek
tiszteletnek... azt hiszem... Esztikét azért
szeretem mert mindig más engem meg
azért szeretnek hallottam mikor azt hitték
hogy alszom mert mindig én vagyok...
ezt most alig értem: Eszter nem ő mindig
s ha mindig ő én másnak miért látom?*

Ssst!

*Barbi odajött és súgott egy titkot,
én persze elmondtam, ebből nagy
baj lett, összevesztünk egy életre,
de inkább uzsonnáig, amikor
játszani akart a nyúl-macimmal.
Barbi mondott egy titkot és én
továbbmondtam, de a titkok
nem egy emberéi? Ha már titok.
S ha elmondják másnak, nem kérdés
az, hogy továbbmondani?!*

ADY ANDRÁS (1976, Csíkszereda) költő. A Márton Áron Főgimnáziumban érettségizett, Brassóban járt főiskolára, majd Kolozsváron pszichológiából diplomázott. Kulturális szakirányító, külpolitikai elemző. Versei hazai és magyarországi lapokban, folyóiratokban jelentek meg. Legutóbbi kötetei: Pügmalion – léleknapló (Mentor Könyvek Kiadó, 2015), Bogivilág (Mentor Könyvek Kiadó, 2016).

Na aztán!

*Nagy Máté egy évvel idősebb,
anyuék mondták, hogy hét,
vagy valamivel több... Máté
nem akarja engedni, hogy
Bálint legyen a férjem, de
én őt szeretem, és ki ez a
Máté, hogy megmondja nekem?
Én őt nem szeretem, de persze
ő szerethet engem: én egy
macska-hercegnő vagyok,
hatéves múltam, de benne
voltam a zsugorítóban, így
kétévesként házasodok. És kész!*

Kinek mi?

*Állok a tükör előtt:
jól kiúsztam magam!
Né, mekkora a karom,
apu meg a hátamra büszke,
mekkora! és csettint, ha meg
erre vagyok büszke, akkor mindig
azt mondja, ez nem számít, az számít,
mennyire fog az agyam... de ő is nagy-
darab, és mindig kést hord, és az agyát
csak akkor használja, ha anyuval beszél... azt hiszem.
Állok a tükör előtt:
jól kiúsztam magam,
s nem látszik, de érzem: feszesre úsztam az agyam!*

Gyúrunk

*Apu néha eltűnik, nem úgy teljesen,
és mindig szól előtte anyunak, nekem,
nem tűnik el teljesen, csak az edzőbe...
apa erős, jártam ott, ahova eltűnik,
mondják, én is jártam ott egy
babahordozóban, ott erősen
emelget és tologat,
mindennek
vas- és
olajszaga van, kellemes,
de sokáig az orrban marad...
én szeretem is, nem is, ha apa eltűnik
oda: mindig jó, ha bunyóspetizünk, mert
olyan kemény, mi edzés előtt olyan puha,
olyan jó, ha mehetek én is óriáslabdázni, míg
ő valami gépen fújtat, csak az nem jó, ha bunyóspeti
közben arcon csapom, szemem bököm, megrúgom ott...
nem akarom, de bunyózni jó...
olyankor látom, hogy fél, fél attól, ahogy dühében megfoghat?*

Benézek csak

*Eddig többször volt, hogy vállra emeltek,
nyakba vettek, kisebb is voltam s nem ilyen
nehéz, akkor még nem fájtak annyira a családi
derekak, az egész várost beutaztam s nem tettek le...
a legjobb, tudjátok, mi volt? Hogy máshova, másokhoz
nézhettem be, ha elmentünk egy ablak alatt, mindig belestem...
lassan vittek szerencsére, s mindig azt képzeltem, ott élek éppen...
sokszor jó volt, hogy rögtön, cipelve hazamehettem...
néha érdekes lett volna ott maradni.*

Ne, na!

*Mindent megőriznék: színes papírt, a Kinder csomagolását,
a soros baba használati micsodáját, olyan rajzokat, melyeket
nem fejeztem be, pukkadt lufit, leeresztett, hasadt labdát,
elfeledett kis trollokat, kavicsot, szépet, sokat, és még
több kagylót, kagyló jöhet millió-sok-rengeteg és
bot és ág és mindenféle növények és kell,
annyira kell, hogy megölelném, de kicsi
izécskék ezek, megölelném a katikat,
lepkéket, pillangókat... szóval
megőriznék minden
fontosat, miért,
miért nem értik, ha eldobják ezeket, engem dobnak?*